

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De Kerk en de sociale en politieke ontwikkelingen (deel 3)

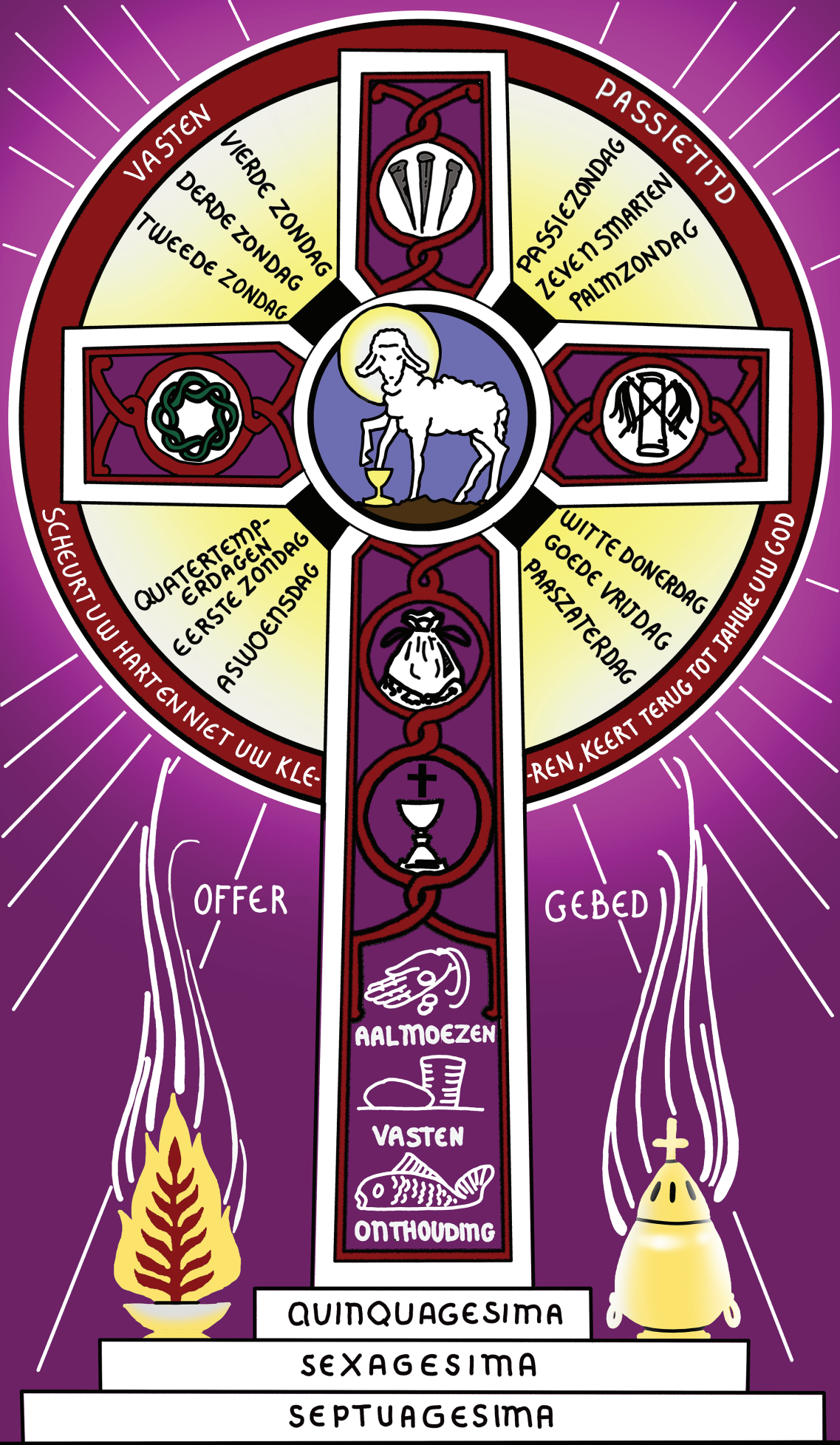
Paus Franciscus' decreten verwarren modernisten

De Priesterbroederschap Sint-Pius X is katholiek en men kan daar naar de kerk gaan

Het einde van de Mis van vroeger, een kans voor Christus!

Het werk van Pater Maximiliaan Kolbe

De H. Gertrudis van Nijvel

VASTEN

Vasten: laten we niet bang zijn om echt te vasten!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

“De duivel wordt verdreven door verstervingen in eten, drinken en slapen. Er is niets dat hij meer vreest dan dat. Als ik alleen was, at ik soms hele dagen niet. Dan zou ik van God alles krijgen wat ik wilde, voor mezelf en voor anderen.” Deze bekentenis deed de heilige Pastoor van Ars aan een jonge priester die hem vroeg naar het geheim van zijn bekering. Hoe kan men de macht van Johannes Maria Vianney verklaren, die in één jaar meer dan 700 bekeringen tot stand bracht en in 1858 tot 100.000 mensen naar zijn dorp lokte? Dit wordt gedeeltelijk verklaard door zijn grote versterving, toegevoegd aan zijn persoonlijke heiligheid. 25 jaar lang bleef hij elke dag vasten tot de middag. Zijn gebruikelijke gerecht was vaak een eenvoudige pot aardappelen, die hij voor enkele dagen kookte.

De Pastoor van Ars was niet bang van te vasten. Wij, die de vastentijd zijn ingegaan, zouden geneigd zijn bang te zijn voor deze praktijk. We moeten dus meteen het essentiële duidelijk maken: vasten is een middel en geen doel op zich. Het is een zeer doeltreffende manier om te leven naar de geest en niet naar het vlees, om veel meer kracht te geven aan onze gebeden, om boete te doen voor onze vroegere zonden en om toekomstige zonden te vermijden.

De praktijk van het vasten wordt overal in de Heilige Schrift geprezen. Op een dag komt een man naar Onze Heer om de bevrijding te vragen voor zijn door demonen bezeten zoon. “Ik heb uw leerlingen gevraagd hem uit te drijven, maar die hadden er de kracht niet toe.” (Mc 9,18). Onze Heer bevrijdt dan de jongeman onmiddellijk en zegt aan zijn leerlingen: “Dit soort kan door niets anders uitgedreven worden dan door bidden en vasten.”

(Mc 9,28). Veel figuren uit het Oude Testament gebruikten deze methode: Mozes, Elias, Ezra, de Ninevieten ...

Wij kunnen de redenen begrijpen waarom vasten vrucht draagt. Wij hebben een lichaam en een ziel. Door de gevolgen van de erfzonde is er een strijd tussen deze twee; het lichaam verzet zich tegen de ziel. Vasten verzwakt het lichaam, waardoor de ziel deze strijd gemakkelijker kan winnen. Bovendien komen veel zonden voort uit een overdaad aan drinken en eten. Vasten beperkt dus deze zonden, doet ze zelfs verdwijnen. Wanneer wij ons op dit gebied nooit versterven, komen de gevolgen van de gulzigheid tevoorschijn: dwaze vreugde; tijdverspilling door ijdel gepraat en hoongelach; vermindering van de intellectuele vermogens (met een volle maag studeert men niet vrijuit...); een moeilijker beheersing van de zintuigen tot zelfs het verlies van de zintuigen door drankmisbruik of het gebruik van drugs.

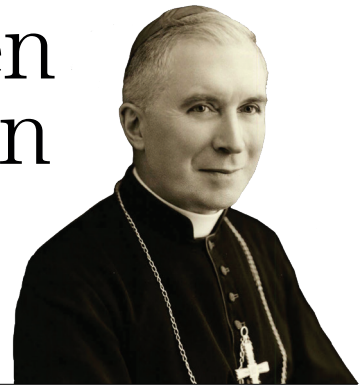
De prelatie van de vasten geeft daarentegen een samenvatting van de vruchten van het vasten: “Heilige Heer, Vader almachtig, eeuwige God, die door het lichamelijk vasten de ondeugden beteugelt, de geest verheft, deugd en beloning schenkt (...)”.

Het laatste woord is aan Onze Heer Jezus Christus. “Wanneer gij vast, zet dan geen somber gezicht zoals de schijnheiligen; zij verstrakken hun gezicht om de mensen te tonen, dat zij aan het vasten zijn. Voorwaar, Ik zeg u: Zij hebben hun loon al ontvangen. Maar als gij vast, zalft dan uw hoofd en wast uw gezicht, om niet aan de mensen te laten zien dat gij vast, maar vast voor uw Vader die in het verborgene is en uw Vader die in het verborgene ziet, zal het u vergelden.” (Mt 6, 16-18).

De Kerk en de sociale en politieke ontwikkelingen (deel 3)

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de negende brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

De moeilijke sociale ontwikkelingen van onze tijd

In het heldere licht van de principes van de goddelijke wet, tekenen de schaduwen van de verwezenlijkingen zich veel duidelijker af. Maar men moet, om ze op te merken, ze op een rustige manier bekijken en niet op een gepassioneerde manier, tenzij met een passie voor het goede.

Ik kan er niet aan weerstaan te herhalen, wat Onze Heilige Vader de Paus zei, in 1940, in de donkerste uren van de oorlog:

“Bange tijden zijn vaak meer dan goede tijden rijker aan echte en diepe inzichten, zoals het lijden dikwijls een efficiëntere leermeester is dan gemakkelijk succes. De vrees zal u verstand geven, en wij hopen op God, dat de ganse mensheid, zoals ook elke natie in het bijzonder, wijzer, ervarener en rijper uit deze smartelijke en bloedige school van vandaag zal komen. Wij hopen dat zij met heldere ogen de waarheid zou kunnen onderscheiden van de bedrieglijke schijn. Dat zij de oren zou openen voor de stem van de rede, aangenaam of niet. Dat zij ze zou sluiten voor de holle retoriek van de dwaling. Dat zij de werkelijkheid zou erkennen en het in praktijk brengen van recht en rechtvaardigheid ernstig zou nemen, niet alleen wanneer het zou gaan om het vervullen van zijn eigen wensen, maar ook wanneer zou moeten voldaan worden aan de terecht eisen van de anderen.”

Bevinden wij ons in de Afrikaanse landen niet in één van die tijdperken van grote ongerustheid? Wij moeten alles in het werk stellen om er voor te zorgen dat het een tijdperk is dat het goede, het geluk genereert.

Het lijkt ons daarom heilzaam de actuele tekorten van onze streken te onderzoeken, in

het licht van de waarheid, om, vervolgens, de verstandigste middelen te kiezen die ons toelaten de normen, die door deze waarheid worden bepaald, zo veel mogelijk te benaderen.

Sommigen stellen de huidige situatie te negatief voor. Zij stellen oplossingen voor die zelf te negatief zijn en die eigenlijk alleen maar een vernietiging van de huidige toestand aanbevelen. In plaats van dit negatieve, moet men wederopbouw, ontwikkeling bevorderen. Men moet zorgen voor een noodzakelijke inspanning, een groei.

Deze inspanning zal zeker obstakels uit de weg moeten ruimen en moeilijkheden overwinnen, maar zij moet vooral constructief zijn en zij zal dit maar zijn in de mate dat zij, die erin geïnteresseerd zijn, hun gedachten richten op een gemeenschappelijk ideaal.

Laten wij snel onze ideeën perfectioneren door te stellen, dat het de naastenliefde is, die de onderliggende gemoedstoestand moet zijn voor elke civiele en sociale inspanning. Zij is het, die de volharding in de actie ondersteunt en verzekert. Het is de naastenliefde, die verenigt, die de problemen van zijn naaste begrijpt, die zijn geluk verlangt evenveel of nog meer dan zijn eigen geluk.

Het zal dus voor iedereen een drastisch besluit zijn om te nemen en vol te houden, maar vooral voor de christenen, die het voorbeeld van deze naastenliefde moeten geven. Waartoe dient deze verdeeldheid tussen rassen, stammen en partijen? Al diegenen die in eenzelfde gebied wonen, zijn gemaakt om elkaar te helpen en in vrede te leven, geen vrede die de onrechtvaardigheid consacreert, maar één die voortkomt uit rechtvaardigheid en naastenliefde.

Als deze principes van de goddelijke wet overal zouden toegepast worden, dan zou hier voor de mensheid orde en vrede uit voortvloeien.

Helaas is het niet altijd zo en daarom leven de volkeren vaak in angst en ongerustheid. Het lijkt ons, dat de gezonde evolutie van de Afrikaanse volkeren naar een normaal sociaal leven twee soorten hindernissen tegenkomt, dewelke wij in het kort zullen proberen te beschrijven.

Het stamgebruik

Langs de ene kant, het stamgebruik, waarmee de oude sociale toestand wordt aangeduid en wat eruit voortvloeit voor de individuen, de families en de samenleving; langs de andere kant, het historische feit van de aanwezigheid van de Europeanen met wat zij heeft teweeggebracht in het land.

Wij kunnen, zonder vrees ons te vergissen, stellen dat men in het stamgebruik elementen terugvindt die kostbaar zijn voor de samenstelling van de Afrikaanse maatschappij: zoals het gevoel voor gastvrijheid, het heilige karakter van het gezag, de geest van wederzijdse hulp, deugden zoals trouw aan zijn gevoelens, de verering van en het respect voor de moeder, de deugdzaamheid in sommige stammen, de getrouwheid aan de zeden zonder twijfel bewaard gebleven door middel van strenge straffen. Laat ons er nog een diepreligieus gevoel aan toevoegen, waarop men een beroep kan doen voor een echte toewijding.

De leerstellingen van de Kerk geven deze visie van het bestaan van authentieke waarden in alle rassen, welke ze ook zijn, weer. Zijn missionaire rol bestaat er juist in de volkeren uit te nodigen om zich onder leiding van de christelijke godsdienst te verheffen tot een superieure vorm van menselijkheid en cultuur. De regels van het christelijke leven kunnen overeenstemmen met elke vorm van profane cultuur. Als deze cultuur gezond en zuiver is, kunnen zij deze beter in staat maken om de menselijke waardigheid te beschermen en het geluk te bereiken.

Niettemin is het begrip menselijke persoon zoals God het geschapen heeft en het verlost heeft, zeker vervormd in het stamgebruik. Zowel wanneer het gaat over lijfeigenen afstammend van slaven, verbonden aan de clan, als over de vrouw, worden de elementaire persoonlijke rechten miskend. Zeldzaam zijn de vrouwen die zich als volledig vrij kunnen beschouwen.

In het bijzonder in het recht op een huwelijk naar hun keuze, worden de vrouwen het meest onderdrukt. Zij behoren zichzelf niet toe en gaan van de ene rechthebbende naar de andere door de betaling van een geldsom, of in ruil voor een andere vrouw of andere kostbaarheden. En dat kan zich meermaals herhalen. Zij wordt dan ook vaak benadeeld in haar recht op haar kinderen, die haar

ontnomen worden. Men beschouwt haar als geen enkel recht hebbend op haar nakomelingschap. De grote meerderheid leeft nog altijd onder dit statuut.

De vrouw heeft over het algemeen geen recht op eigendom, noch op de erfenis, omdat zij zelf zeer dikwijls deel uitmaakt van dit laatste.

In de geest van het stamgebruik, hebben ook de kinderen geen enkel recht tot en met de initiatieritus voor de jongens. Er is geen sprake van rechten voor de meisjes.

Men moet hopen dat, door een daadwerkelijke opvoeding tot de echte vrijheid, die er uit bestaat spontaan het goede te doen, deze mensen hun naam waardig worden en gebruik leren maken van deze vrijheid volgens de wil van de Schepper. Deze opvoeding kan enkel gebeuren onder invloed van de godsdienst. Een opvoeding, waarin God afwezig is, zal onvermijdelijk leiden tot liederlijkheid, wat niets anders is dan een verkeerd gebruik van de vrijheid.

Het recht op privé-eigendom is ook nog niet overal verspreid en het is vaak de clan die meer bezit dan het individu of de familie. Deze afwezigheid van privé-eigendom schaadt ook aanzienlijk de ontwikkeling van het individu, dat niet vrij kan beschikken over de vruchten van zijn arbeid. Zonder te spreken over het gebruik dat het de neven zijn die erven en niet de zonen, weet iedereen hoe moeilijk het is voor een loonarbeider, zo niet onmogelijk, om zijn loon te behouden. Het behoort toe aan de clan en het is zo dat alle leden van de clan eisen te kunnen leven van het loon van diegene die werkt. Hoe kan men in zulke omstandigheden tot sparen komen, wat de bouw van een woning en normale bestaansmiddelen toelaat? De eigendom, zoals gewild door God om hier beneden zijn plicht van staat te realiseren, is nog weinig verspreid in onze Afrikaanse gebieden.

De inspanningen van de jongeren die betere levensvoorwaarden nastreven, moeten zich ook hier richten op een gedaanteverandering van de clan door de vorming van een familiale geest waarin de menselijke persoon zich ontwikkelt volgens de natuurwet.

Als men nagaat hoever het staat met het idee van de ware familie, het gezin zoals door de natuurwet gewild, dan moet men vaststellen dat de families, die beantwoorden aan dit ideaal, vooralsnog een heel kleine minderheid zijn.

Men vindt natuurlijk overal wel enkele modelgezinnen, die de beste christelijke families van reeds sedert lang gekerstende landen niets te benijden hebben. Hetgeen bewijst, dat waar de geest van de waarheid en de naastenliefde is doorgedrongen, het geluk zich vanzelf verspreidt in

Stichter aan het woord

de harten die er ontvankelijk voor zijn.

Maar zelfs als de clan het gevaar beperkt heeft en zijn leden beschermd heeft tegen een veel grotere morele ontaarding en zelfs tegen hongersnood, moet men toegeven dat zij de vrouwen de vrijheid om een huwelijk naar keuze aan te gaan, ontnomen heeft, en zelfs vaak ook de mannen, die niet kunnen trouwen omdat ze geen geld hebben. De clan laat moeilijk privé-eigendom toe, die aanspoort tot inspanningen, werken, spaarzaamheid, de bouw van een woning, enz.

Anderzijds, als de familie niets voor zichzelf verwerft, waarom zou zij dan veel belang hechten aan werk? Is dat niet de verklaring voor het feit dat men gemakkelijk het werken opgeeft? Het idee om te blijven, om een toekomst voor de kinderen voor te bereiden, komt nauwelijks voor, zelfs helemaal niet. Daarom ziet men dat jonge gezinnen wegtrekken en zich verwijderen van hen, die op hun kosten leven, om te kunnen sparen.

De structurele gebreken van de Afrikaanse samenleving zijn groot, want inspanningen en werken zijn de basis van de economie van een land.

Het begrip van de familie wordt verder bedorven door het gemak waarmee echtscheiding en polygamie wordt toegestaan. Vandaar het ontbreken van de echtelijke gemeenschap, zoals ze hierboven beschreven is, het ontbreken van deze gelijkheid van de personen en van de vertrouwelijkheid van het gezin, zo gunstig voor de opvoeding van de kinderen.

Als men deze beschouwingen uitbreidt naar het dorp of de stam, die het armoedige beeld vormt van de Afrikaanse samenleving van vroeger, dan merkt men dat het op deze schaal is dat de buitenlandse aanwezigheid de gebruiken veranderd heeft, zonder de grote gebreken ervan, die wij aangeduid hebben, weg te werken. Want het is de door de administratie benoemde kantonchef, die min of meer de oude clanleider heeft vervangen. Maar deze werkt het vaakst, op enkele details na, op dezelfde manier als de oude. Hij regelt de interne problemen van de clans volgens het volksgebruik, en niet zonder in vele gevallen beroep te doen op de toverdokters, noch zonder te vergeten dat zijn kleine bestuur hem zelf moet bedienen. Het is de in de meeste gevallen de meest polygame, die het geworden is, als hij het al niet was, en al het gegalaver betaalt zich terug. Men kan spijtig genoeg niet zeggen, dat hij een opleiding heeft gekregen om gezag te kunnen uitoefenen. Men heeft er gewoon niet aan gedacht. Wij raken hier één van de gevolgen van de opleiding aan, die de Europeanen aan de Afrikanen hadden moeten geven om hen te helpen een moderner sociaal leven te hebben en die zij niet gekregen hebben.

"Monstra te esse matrem"

Zaterdag 9 April 2022

- 9.30u. Afspraak te Walcourt in de St-Maternusbasiliek
- 10 u. H. Mis daarna bezoek van het heiligdom
- 12.30 u. Picknick
- 13 u. "Grand tour" van Walcourt (7 km) met vervolg naar Berzée (6 km)
- 17 u. Einde van de bedevaart bij O.-L.-Vrouw van Genade, Berzée

Voor alle jongeren van 16 tot 35

Info en inschrijving via hemelstraat.bedevaart@fsspx.be

De bisschoppen hebben op het Tweede Vaticaans Concilie gevraagd het vasten en de onthouding zo te beperken dat deze voorschriften praktisch verdwenen zijn. Wij moeten erkennen dat deze verdwijning een gevolg is van de oecumenische en protestantse geest, die de noodzaak ontkent van onze deelname aan de toepassing van de verdiensten van Onze Heer op ieder van ons, om de vergeving van onze zonden en het herstel van onze goddelijke afstamming te bekomen.

Mgr. Lefebvre, Rickenbach, preek van 14 februari (1982)

Paus Franciscus' decreten verwarren modernisten

Op 11 februari jongstleden heeft de Heilige Vader een door hem ondertekend decreet verzonden en bevestigde aan de leden van de Petrusbroederschap het recht om de liturgische boeken te gebruiken die in 1962 van kracht waren, namelijk het Missaal, het Rituaal, het Pontificale en het Romeins brevier. U leest hier de reactie van de Freiburgse liturgiedeskundige Klöckener en de commentaar van *FSSPX.News*

De Freiburgse liturgiedeskundige Klöckener is van mening dat de volledige vrijmaking van de pre-conciliaire liturgie voor de Petrusbroederschap door een decreet van Paus Franciscus "inhoudelijk totaal onbegrijpelijk" is.

Martin Klöckener is hoogleraar aan de Universiteit van Fribourg in Zwitserland. Hij is een specialist in liturgie en doceert praktische theologie. Het decreet van Paus Franciscus ten gunste van de Petrusbroederschap (FSSP) heeft hem diep van zijn stuk gebracht.

Voor deze liturgist volgt Paus Franciscus een zigzagkoers: eerst beperkt hij de pre-conciliaire liturgie radicaal, en nu doet hij maximale toegevingen aan de FSSP. De specialist uit Fribourg staat duidelijk kritisch tegenover deze situatie.

Met dit decreet heeft de Paus zijn eigen uitspraak dat er maar één uitingsvorm van de Romeinse ritus is, herzien, namelijk die van na de liturgische hervorming, schreef hij in een artikel voor het Zwitserse portaal kath.ch. "Er zijn gewoon weer twee erkende uitdrukkingsvormen," vervolgt de liturgie-expert.

Martin Klöckener had een nieuwe regeling verwacht voor de traditionalistische gemeenschappen overeenkomstig Traditionis Custodes. "Dit zou een heroriëntatie van het zelfbeeld van de FSSP hebben vereist binnen het kader van de resterende liturgische mogelijkheden."

"Waarom de Paus anders zou beslissen, blijft voor mij een raadsel", aldus de liturgiedeskundige, die zich in 2020 samen met meer dan 130 theologen uitsprak tegen een verdere ontwikkeling van de pre-conciliaire liturgie.

De oude liturgie kan niet worden verzoend met Vaticanum II

In het geval van de FSSP gaat het niet om een eigen liturgie van een gemeenschap, zoals die in veel religieuze

ordes bestaat, benadrukt Klöckener. Het gaat niet om speciale teksten en rituelen of eigenaardigheden in de gebruikte liturgische kalender, maar om "de volledige versie van de Romeinse ritus, vervangen door een concilie".

De rituelen van vóór het Concilie zijn zeker een "hoogstaand getuigenis van de geschiedenis van de liturgie". Maar ze zijn "vaak verbonden met theologische, kerkelijke standpunten van het ambt" die "niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de besluiten van het Tweede Vaticaans Concilie, de kerkelijke documenten die daarop volgden en de huidige theologische kennis", vervolgt de liturgist.

Een inconsequent standpunt

Als men de redenering van de eminente liturgist volgt, zijn rituelen die al honderden jaren, en sommige al meer dan duizend jaar, worden gebruikt, als gevolg van de besluiten van het Tweede Vaticaans Concilie onverenigbaar geworden met de huidige theologie. Nog afgezien van het feit dat een aantal van deze rituelen bij de liturgische hervorming behouden zijn gebleven, en dat zeer oude elementen opnieuw zijn gebruikt.

Zo zou de *lex orandi* van de Kerk van de ene dag op de andere verkeerd, onjuist en misleidend zijn geworden, door de magie van decreten die geen onfeilbare leringen zijn. Dat wil in zekere zin zeggen dat de Kerk zich al die eeuwen heeft vergist, of dat zij een zeer onvolledig idee had van wat zij is. Wie wordt voor de gek gehouden?

Maar het is mogelijk om het op een andere manier te bekijken. Als deze *lex orandi*, die door de eeuwen heen door de Heilige Kerk is gepolijst, al zijn waarde en leerstelling heeft behouden, en als onze eminente liturgist gelijk heeft, dan moeten we concluderen dat de besluiten van het laatste Concilie onverenigbaar zijn met de theologie en de leer van de Kerk. Dit is een ernstig probleem.

De Priesterbroederschap Sint-Pius X is katholiek en men kan daar naar de kerk gaan

Een commentaar van Don Michael Gurtner, diocesaan priester uit Oostenrijk

In de afgelopen jaren hebben veel vrome en praktiserende katholieken de geestelijkheid steeds meer gewantrouwd. Dit wantrouwen, dat volkomen terecht is, treft ook bisschoppen en kardinalen, diocesane en curiale ambten en zelfs de paus zelf.

Als we eerlijk en openhartig zijn, moeten we toegeven dat, op een paar prijzenswaardige uitzonderingen na, de geestelijken niet langer de goeden zijn - de geestelijken als geheel zijn nu de slechteriken! De geestelijkheid staat voortdurend aan de verkeerde kant: de klassieke priester (en ook de bisschop) van vandaag is sinister - onheilspellend - (ook politiek gezien), bewust of onbewust voorstander van maçonnieke ideeën die hem al tijdens zijn opleiding waren bijgebracht, weinig of geen geloof doorgevend, is lauw en angstig, lijkt meer een politicus dan een dienaar van God, volgt de mening van het moment, lijkt niet erg overtuigd van het katholieke geloof en verkoopt zichzelf gewillig voor een broodje.

Letterlijk. Hij runt zijn werk als een curator, en de Heilige Liturgie lijkt dat vervelende ongemak te zijn dat in elke professionele activiteit moet worden doorstaan. Velen, maar niet allemaal, lijken priester te zijn geworden om een salaris en een gratis pastorie te ontvangen. De goedkeuring van het publiek, inclusief de media, is tegenwoordig belangrijker voor de gemiddelde priester dan de waarheid van Christus en het heil van zielen, waar hij het niet eens over heeft. Want zelfs in het seminarie leert men: Het ergste wat u kunt doen is problemen veroorzaken, onenigheid zaaien of de aandacht trekken - vooral bij de kranten. Uiteindelijk: God spreekt niet - roddelmeisjes en journalisten wel.

Het zijn niet alleen geïsoleerde gevallen waardoor veel leken en ook veel priesters zich afvragen in hoeverre de geestelijkheid nog geloofwaardig

is, maar het is eerder de optelsom van vele ontwikkelingen, verklaringen en acties van de laatste jaren en decennia. Ze zien een verandering die steeds duidelijker wordt en die ook de inhoud van het katholieke geloof zodanig raakt dat veel priesters en leken zich afvragen: leert, leeft en geeft de katholieke Kerk het katholieke geloof nog door? Is ze werkelijk nog steeds katholiek in daad en in geloof, en niet alleen in naam?

Veel katholieken voelen een reële en persoonlijke dreiging uitgaande van de geestelijkheid en gericht op hun vernietiging: mensen zoals zij, dit is: Er mogen geen gelovigen meer zijn die hetzelfde geloof hebben als hun grootouders en overgrootouders. Dat moet voorgoed verdwijnen. Ze worden niet meer geaccepteerd en niet langer getolereerd en voelen een toenemende druk om hun geloof af te zweren. Ze zijn voorbestemd om door de Kerk zelf te worden weggevaagd. Wie katholiek wil zijn en Christus trouw wil zijn, vraagt zich steeds meer af of dit binnen de katholieke Kerk nog wel mogelijk is. Een alarmerende situatie die dringend om antwoorden van de geestelijkheid vraagt!

Wat de geestelijkheid betreft, vragen velen zich (zij het "in stilte") af of ze niet zijn misleid, omdat ze het gevoel hebben dat ze zich in een situatie bevinden waarin ze geleidelijk, en zonder het te beseffen, meewerken aan de vernietiging van Christus' Kerk en het katholieke geloof in plaats van het op te bouwen. Je voelt je als een politieagent die ooit bij deze eenheid is gekomen om bij te dragen aan goed en recht en die op een dag wakker wordt en merkt dat hij eigenlijk al jaren voor de onderwereld werkt zonder het te beseffen.

Een groeiend aantal priesters en gelovigen heeft het verontrustende gevoel dat kerkleiders hen eigenlijk van Christus wegtrekken in plaats van hen dichter bij Hem te brengen. In dit verband

rijzen veel vragen: naar wie kunnen we nu nog gaan? Waar anders kunnen we een katholieke omgeving vinden die het geloof aanmoedigt en ons dichterbij Christus brengt? Waarom lijken bisdommen en andere kerkstructuren niet langer betrouwbaar voor degenen die Christus op de eerste plaats zetten? Decennialang leefden we elke dag met compromissen en gaven we toe op de ene vraag na de andere, altijd alleen het beroemde "een klein beetje", totdat het katholieke geloof van onze voorouders onherkenbaar vervormd is. Het is soms moeilijk om de leer van Christus te onderscheiden in de leer van de geestelijkheid, of het nu priesters, bisschoppen, kardinalen en pausen zijn, en in de verschillende kerkelijke documenten van alle rangen en standen. Als diocesane priester ben ik herhaaldelijk met dergelijke vragen van gelovigen geconfronteerd.

Het antwoord is niet gemakkelijk, maar het is noodzakelijk, en we zijn verplicht aan de gelovigen die het terecht en met recht het van ons vragen. Natuurlijk is er noch een volmaakte plaats noch een volmaakte gemeenschap in de Kerk zonder min of meer ernstige tekortkomingen. En zelfs als die er was, heeft elk paradijs zijn slang.

Als men de verschillende mogelijkheden afweegt, komt men altijd uit op de aanbeveling om de Priesterbroederschap St. Pius X aan de leken aan te bevelen. De Piusbroeders hebben het grote voordeel onafhankelijk te zijn van alles en iedereen: een vrijheid die hen in staat stelt niet te buigen voor beslissingen en veranderingen die zijn geïnspireerd door een onheilige geest en gericht zijn op de vernietiging van het katholieke geloof.

Geen enkel "synodaal proces" en geen enkele kerkelijke beslissing die in strijd is met het katholieke geloof zal het geloof van de Broederschap St. Pius X kunnen veranderen, die juist werd opgericht om weerstand te bieden aan bepaalde verwoestende processen die tijdens het laatste Concilie waren ontketend, ook al waren ze lang voordien verdwenen, ofschoon zij lang voordien voorbereid waren. Het juiste geloof is veel belangrijker dan de rechtsvorm, hoe wenselijk dit laatste ook mag zijn. Maar het is zeker geen beslissend criterium en blijft een formaliteit in vergelijking met het belang van het geloof. Het is niet een naamkaartje, stempel of titel die een gemeenschap katholiek maakt, maar geloof en daden.

En het zijn precies deze daden die onweerlegbaar hebben aangetoond dat de FSSPX in alle opzichten een echt katholieke gemeenschap is. Ze onderscheidt zich door haar ijver voor het

heil van zielen, verzorgt met zorg en toewijding de gelovigen die dat wensen, heeft uitstekende scholen gecreëerd, haar onderwijs is niet besmet door modernistische en maçonneïsche ideeën, maar onderscheidt zich door de helderheid van denken dat in de praktijk zeer evenwichtig en diepgaand is. Hun toewijding aan het katholieke geloof is bewonderenswaardig, ze zijn echt Christus-gecentreerd en brengen niet de gebruikelijke middelmatigheid van "moderne geestelijken" over.

Natuurlijk, als je op zoek gaat, zul je ongetwijfeld zwakheden vinden, zowel bij de leden van de Broederschap als bij hun gelovigen. Er zijn enkele persoonlijke eigenaardigheden, enkele onevenwichtige opmerkingen of twijfelachtig persoonlijk gedrag, zoals in elke gemeenschap en persoon gebeurt. Maar dat is statistisch gezien normaal en onvermijdelijk in een gemeenschap van deze omvang. Ook kan de overdrijving in persoonlijke strengheid ongemakkelijk lijken en sommige mensen zelfs bang maken, maar uiteindelijk zeer aanvaardbaar, gezien de overvloed aan katholiciteit die in de Broederschap wordt aangetroffen. Al met al overtuigen de Pius-Broeders voor wat er sinds het laatste Concilie op bijna alle andere terreinen van de Kerk ontbreekt: ze zijn normaal en katholiek gebleven in de beste zin van het woord.

Daarom moeten we de gelovigen verwijzen naar de Priesterbroederschap St. Pius X of naar priesters die denken, handelen en zich gedragen zoals zij, en we moeten elke twijfel wegnemen bij de gelovigen dat ze niet katholiek zijn maar schismatiek - een bekend sprookje dat vandaag de dag nog steeds te lezen en te horen is. Het punt is niet dat het noodzakelijkerwijs of uitsluitend de Priesterbroederschap St. Pius X moet zijn waarnaar we de gelovigen verwijzen. Het kan ook een goede priester zijn die de Vetus Ordo viert en heldere ideeën heeft. Maar bij hen zijn we er in ieder geval zeker van dat de gelovigen, ondanks de fouten die er altijd en onvermijdelijk zullen zijn, bij hen het authentieke katholieke geloof zullen vinden en de liturgie die met dat geloof overeenkomt en God behaagt.

Voor priesters

De priesters hebben als taak de sacramenten toe te dienen en de Heilige Mis volgens de Vetus Ordo zo vaak mogelijk op te dragen, zo mogelijk ook in parochiekerken - ondanks de verschillende verboden en zonder scrupules. Zo mogelijk met de

gelovigen en, waar deze afwezig zouden zijn, ook in hun afwezigheid. We moeten ook edelmoedig en behulpzaam zijn in dit centrale aspect van ons katholieke geloof, en staan naast degenen die de heilige liturgie in zijn meest complete en authentieke vorm wensen, ondanks de obstakels die op de weg zijn geplaatst. Juist omdat de liturgie geen doel op zich is, maar het offer aan God, de centrale handeling van de Kerk en een middel om de menselijke ziel te verheffen tot Hem die Zichzelf opoffert, kunnen we niet toestaan dat de traditionele liturgie wordt afgeschaft. Want het is precies deze liturgie die op de meest volledige en ondubbelzinnige manier de verschillende aspecten van de Heilige Mis verwerkelijk maakt. Zij is niet 'geldiger', maar haar vorm en inhoud komt meer overeen met het wezen van het H. Misoffer dan de Novus Ordo Missae. Ten slotte spoort de paus zelf ons aan om edelmoedig te zijn en geen "rigoureuze legalisten", maar de goddelijke wetten met vrijgevigheid en barmhartigheid toe te passen! Het is daarom alleen toepassen wat de paus ons herhaaldelijk voorhoudt.

De oude vooroordelen en denkpatronen jegens Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap Sint Pius X, die vaak opzettelijk werden verspreid om de gelovigen en de priesters in verwarring te brengen, moeten worden overwonnen. Decennialang deed het idee de ronde dat louter contact met de FSSPX, laat staan het bijwonen van de H.H. Missen, een ernstige zonde en een afscheiding van de katholieke Kerk was. Het tegenovergestelde is het geval! Deze manipulatie moet stoppen, en de gelovigen moeten begrijpen dat naar de FSSPX gaan geen zonde of ongehoorzaamheid is. De systematische uitsluiting van gelovigen die hun toevlucht nemen tot de FSSPX behoren of die deze bezoeken, is onaanvaardbaar. Parochies konden priesters van deze Broederschap uitnodigen voor lezingen, catechese of vieringen, of bij specifieke gelegenheden bezoeken aan hun priorijen organiseren.

Priesters moeten zich eindelijk bevrijden van de onderhuidse ketenen die hen verhinderen zich vrij uit te drukken. Het is waar, dat in theorie iedereen vrij zijn gedachten kan uiten. Maar in veel kerkelijke contexten is dit slechts een mooie theorie. In werkelijkheid zijn er veel religieuze huizen, orden en bisdommen waar men bang is om zijn gedachten te uiten. Er heerst ook angst bij de Heilige Roomse Curie, zoals vaak wordt gemeld. Er is niet veel nodig voor de autoriteiten om onmiddellijk in te grijpen: een verkeerd woord over het recente concilie, een twijfel over de Corona-maatregelen, een uitgesproken goodwill

voor de Priesterbroederschap Sint Pius X is soms voldoende om brieven, telefoontjes, "uitnodigingen tot een gesprek" of opschortende maatregelen te treffen, terwijl bijna elke vorm van liturgisch misbruik, elke ketterij, elke liberale houding in politiek of theologie niet alleen zonder gevolgen blijft, maar zelfs wordt beloond en begunstigd. Heel wat priesters van verschillende religieuze orden of bisdommen denken, wanneer ze zich vrij uiten, aan een totalitair of autoritair regime.

Welke priester zou zich vandaag bijvoorbeeld vrij genoeg voelen om (zonder angst) te zeggen dat Vaticanum II gefaald heeft? Of dat de liturgische hervorming de kerken heeft leeggezogen en de mensen van het geloof heeft verwijderd? Wie zou het durven - kritiek te leveren op het beleid van de Heilige Stoel op het gebied van migratie en vaccinatie? Waarom lijkt het geoorloofd om alle pausen tot Pius XII te bekritisieren terwijl een Johannes XXIII, Paulus VI, Johannes Paulus II of Franciscus onaantastbaar lijken? Barmhartigheid en vrijheid gelden slechts zeer selectief. Als men vrij is om het verleden van de Kerk te bekritisieren, of het nu leerstellig, liturgisch of gebruikelijk is, waarom dan niet ook het heden bekritisieren? Ons heden zal binnenkort ook geschiedenis zijn, en wie weet, misschien slechts een slechte herinnering aan tijden die helemaal niet goed waren. Net zoals sommigen de tijden van gisteren vandaag zien.

Er zijn priesters die zich herinnerd voelen aan de tijden van het communisme omdat ze een dictatoriaal klimaat in de Kerk bespeuren waarin iedereen zich moet onderwerpen aan de eenheid van denken van het regime. De mens telt voor niets, de instelling is alles. Het individu mag nooit opvallen, mag nooit opvallen tussen het eenheidskoor of uitblinken in één ding. Dat lijkt althans de huidige situatie te zijn.

Deze ontwikkeling is gevaarlijk omdat ze los staat van Christus en leidt tot een totalitair politiek regime in dienst van een nieuwe wereldorde met één verenigde religie, wat zal resulteren in een politieke filosofie zonder God. Ook de Kerk loopt het risico een loutere politieke samenleving te worden, verstoken van geloof! We moeten dit tijdig erkennen en weerstand bieden aan deze gevaarlijke trends voor de katholieke Kerk, die dreigt te veranderen in een linkse seculiere sociaal-politieke organisatie.

Voor gelovigen

Wat de gelovigen betreft, de leken moeten erop staan alle sacramenten van de traditionele ritus

te eisen (niet alleen de Heilige Mis!). Tegelijkertijd moeten ze druk uitoefenen op de priesters om hen de klassieke katholieke leer, de oude catechismus en de mooie gebruiken van hen die ons voorgingen in het geloof te onderwijzen. Het zou verkeerd zijn om ontmoedigd te worden door de klerikale arrogantie die helaas vandaag de dag heerst en die erop gericht is de gelovigen te manipuleren in plaats van hen te helpen zichzelf te heiligen en te vergoddelijken (nog twee andere termen waar niemand het meer over heeft).

Wat als de predikanten of andere diocesane of religieuze priesters hen geen gehoor geven? Dan moeten ze niet toegeven, maar moeten ze zonder scrupules en angst gaan waar ze een echt katholieke omgeving vinden in alle leerstellige en liturgische aspecten, vooral in de Priesterbroederschap St. Pius X.

We zijn momenteel in een soort strijd verwickeld: het is een strijd die alle verschillende aspecten van de zichtbare schepping beïnvloedt. Dat geldt ook voor de zichtbare en institutionele Kerk. Het is dezelfde strijd die de burgerlijke wereld voert, want een groot deel van de Kerk is inmiddels 'wereld' zelf geworden. Soms lijkt ze - de Kerk - op een moeder die ooit goed en zorgzaam was, maar op een gegeven moment regelmatig dronken is geworden en dus is ze momenteel aan het ijlen, met haar geest bedwelmd. Ze is altijd dezelfde moeder gebleven, met al haar vermogen, maar is momenteel "buiten dienst" omdat ze buiten zichzelf is. We moeten ervoor zorgen en haar tegen zichzelf beschermen, want welke fouten ze ook mag vertonen, ze is altijd

In de kader van toekomstige restauraties van het klooster en de kapel van de Hemelstraat wordt ons huis opgemeten door landmeters. Eindelijk zullen wij plannen van het huis hebben!

Vergeet niet uw vastenaalmoes!

De vastenaalmoes zal dit jaar verdeeld worden over:

- 1/3 Slachtoffer tyfoon Odette in de Pilipijnen, FSSPX Azië
- 1/3 Restauratie kapellen
- 1/3 Levensonderhoud der gemeenschap van de priorij

de enige Kerk van Jezus Christus en wordt door Hem bemind. Wanneer een dronken moeder haar kinderen beveelt iets gevaarlijks of schadelijks te doen, moeten ze die bevelen niet uitvoeren, maar zich herinneren wat ze zei en deed toen ze nuchter, toen ze de goede moeder was. Soms kun je geen gehoor geven aan de bevelen van het moment - voor het welzijn van iedereen. Zijne Excellentie Monseigneur Marcel Lefebvre, die zich een trouwe dienaar van de Heilige Moeder Kerk heeft getoond, is hierin een groot voorbeeld voor ons.

En zo moet ook de geestelijkheid zich laten leiden door de zekerheid van het verleden, en niet door voorbijgaande rages of roddels van het moment, want alleen op deze manier kunnen ze hopen niet langer de slechteriken te zijn zoals ze nu zijn.

Op lange termijn zullen alleen de waarheid van Christus, de heiligheid, het waar geloof en de coherente cultus overleven zoals de Romeinse ritus overgeleverd door St. Pius V. Het zal deze liturgie van de Kerk zijn, die uiteindelijk zal overleven, terwijl al het andere zal vergaan en vlak voor onze ogen instorten.

Magister Don Michael Gurtner is een diocesane priester uit Oostenrijk, die zich destijds verzette tegen het verbod op openbare missen en een grote bijdrage heeft geleverd aan de toegang van de gelovigen tot de sacramenten.

Het einde van de Mis van vroeger¹, een kans voor Christus!

Journal La Croix (belangrijkste katholieke krant van Frankrijk), 10 februari 2022

<https://www.la-croix.com/Debats/fin-messes-dautre-foi-chance-Christ-2022-02-10-1201199636>

Deze krantencolumn is een nieuwe bijdrage aan het debat over het motu proprio van Paus Franciscus en de Tridentijnse Mis. Voor Aline en Alain Weidert, een gelovig echtpaar dat zich engageert in de Kerk, zou het aanvaarden van de oude vorm van de liturgie neerkomen op het promoten van “een tegengetuigenis van het geloof”, “een godsdienst van een *mea culpa* en van een voortdurend eerherstel”. U leest hier een echt modernistisch perspectief over Traditionis Custodes.

De geest van de liturgie van vroeger, haar theologie, de regels van het gebed en van de oude Mis (de *lex orandi* van het verleden), mogen onoordeelkundig de normen niet meer blijven van het geloof van vandaag, haar inhoud (onze *lex credendi*). Terughoudendheid zou vereisen dat we niet te veel over de inhoud nadenken om de Kerk niet nog meer te destabiliseren.

Integendeel! Een geloof dat nog voortkomt uit de *lex orandi* van gisteren, die van het katholicisme de godsdienst heeft gemaakt van een perverse God die zijn zoon laat sterven om zijn toorn te stillen, de godsdienst van een *mea culpa* en van een voortdurend eerherstel, zou leiden tot een tegengetuigenis van het geloof, tot een rampzalig beeld van Christus. Mogelijk bewijs: de nog veel te veel voorkomende aansporing om aflaten te verdienen, onder andere gelinkt met de Mis-offers, boetedoening voor de zonden.

Onze Missen zijn helaas altijd een zoenoffer, met als doel om te verzoenen, om de zonden uit te roeien (20 keer vermeld), om voor ons zielenheil te zorgen en om de zielen te redden van de goddelijke wraak. "*Verzoening*" is precies wat de Ecclesia Dei-gemeenschappen met hand en tand verdedigen met hun offerpriesters, opgeleid om het *Heilig Misoffer* op te dragen, een ware opoffering.

Het aantal Missen om eerherstel te brengen is daar bijna een obsessie, tien priesters die met hun bisschop concelebreren, dat zijn negen offers minder voor het heil van de zielen! Het aantal kruistekens

(47) grenst daar aan het magische. "*Het sacrament van de Eucharistie*" is er altijd een "*tegengif*" voor de zonden (Concilie van Trente, 23e zitting).

Historisch afdwalen

Het is van dit ondergedompelde deel² van de Tridentijnse Mis, een historisch afdwalen dat merkwaardig genoeg verzwegen wordt (taboe?) in de huidige debatten, dat wij nog steeds moeten vanaf geraken. Sinds Vaticanum II hebben we een lange weg afgelegd, naar de begingedachte van een Eucharistie die positief maakt, van een "*Doe dit ter nagedachtenis aan mij*", waar allen uitgenodigd worden om dagelijks *het Sacrament van het Verbond* te zijn: "*Zoals dit water zich vermengt met de wijn met het oog op het Sacrament van het Verbond, zo mogen wij verenigd zijn met de goddelijkheid van Diegene die onze menselijkheid heeft aangenomen*". Sacrament van het Verbond, een nieuw begrip in dit gebed sinds Vaticanum II.

In 2022 is de Kerk pastoraal tot stilstand gekomen. Als wij in de toekomst in staat willen zijn om een christelijk geloof en een christelijke praktijk aan te kunnen bieden waar de mensen van houden, dan moeten wij ons door *overweging en vorming* wagen aan het ontdekken van een nog onbekende (onontgonnen) diepere zin van de verlossing door Jezus, niet in de eerste plaats zijn dood tegen ("*voor*") de zonden, maar zijn leven als Verbond. "*Want*

het is zijn menselijkheid, in de eenheid van de persoon van het Woord, die het instrument was van onze verlossing". (*Vaticanum II Sacrosanctum concilium 5*) De keuze is duidelijk! Niet tussen gevoeligheden en religieuze vormgevingen die verschillen, maar tussen offers zonder einde om de zonden uit te wissen en eucharistievieringen die het Verbond/Christus bezegelen.

Jezus heeft er slechts één opgedragen

Wat erg zou zijn, is niet dat er minder Missen zouden zijn door een gebrek aan priesters, maar dat het leven van de gedoopten geen Verbond zou zijn, opgeofferd leven, gegeven woord. De Mis, bron, hoogtepunt en centrum betekent niet repetitief, exclusief. Jezus heeft er slechts één opgedragen, maar zijn hele leven was Eucharistie, *Sacrament van het Verbond*.

Het is dus het leven van de gedoopten, opgevat als *Sacrament-Verbond-Eucharistie*, dat de buitenkant van de uitgetelde, ingestorte Kerk zal redden.

Menselijk water krijgt er de kleur van het goddelijke, wijn krijgt er de smaak van water, hun "eenheid", hun verbond, is het ware "instrument van de verlossing". Einde van de obsessie van de zonde, het is slechts "de keerzijde" van de verlossing (Catechismus van de Katholieke Kerk 389).

Als er een synode gehouden wordt, dan zal dat zijn om verder te gaan met het bijbrengen van deze nieuwe heilsgedachte: niet langer het obsessieve streven naar eerherstel, maar de verkondiging van de hele Mens-Christus, zowel Mensenzoon als Zoon van God. Een uitnodiging om verder te gaan naar de *mandorla*³ van Christus, sterk symbool van het verbond, snijpunt van twee cirkels: de Mens en God.

Symbolische taal van een mogelijk *samengaan* van het menselijke en het goddelijke (water en wijn) en dus van de Verrijzenis van de Mens, die tot uitdrukking brengt van welke Christus alle gedoopten erfgenamen zijn, tot welke *erfenis van Christus* (eucharistische verantwoordelijkheid) allen worden uitgenodigd. We worden niet bijeengebracht voor een openbare eredienst om God te smeken ons genadig te zijn, noch voor een reorganisatie van de Kerk of van de parochies, maar wel voor een eigenlijk *volkomen nieuw* aspect van Christus.

VOETNOTEN:

- ¹ De Franse titel is: "La fin des Messes d'autre "foi", une change pour le Christ!" (autrefois = vroeger / autre foi = ander geloof).
- ² Verwijzing naar het grootste deel van een ijsberg dat zich onder water bevindt, zodat alleen het topje te zien is.
- ³ Het samenkomen van twee werelden.

Aankondigingen

ZA 19/3

Inkeerdag voor iedereen

Meer info zie blz. 14.

WO 6/4

Grote Kapelkuis te Antwerpen (9 tot 12 u.)

Iedere helpende hand van harte welkom!

ZA 9/4

Jongerenbedevaart naar Walcourt

Meer info zie blz. 6

ZO 17/4

Hoogfeest van Pasen

ZO 1/5

Parochiebedevaart naar de grot in Edegem

Eerste communie

- Zo 22/05 in Sint-Amanduskapel te Gent
- Do 26/05 in de Hemelstraat te Antwerpen

Plechtige communie

- Zo 29/05 in de Hemelstraat te Antwerpen

4/06 TOT 6/06

Bedevaart Chartres-Paris

ZA 2/07

Priesterwijding van E.H. De Bruyn te Zaitzkofen (DE)

Za 9/07

Eremis van E.H. De Bruyn in de Hemelstraat

Retraites in de Hemelstraat

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius:

gemengd: ma 2 - za 7 mei 2022

gemengd: ma 25 - za 30 juli 2022

Mariale Retraite:

gemengd: ma 10 - ma 15 okt 2022

Het werk van Pater Maximiliaan Kolbe

Ridderschap van de Onbevleete Ontvangenis van Maria

Bijlage Ridder der Onbevleete november 1974, Leuven.

Geschiedenis

De “Ridderschap van de Onbevleete” kwam tot stand in het internationaal serafijns college van de Paters Minderbroeders Conventuelen te Rome op 17 oktober 1917.

In de wrede beproeving van de eerste wereldoorlog werden daar onder de leiding van de Poolse subdiaken, fr. Maximiliaan Kolbe, de grondslagen gelegd van de “Ridderschap”, die spoedig de goedkeuring van de Orde en van de H. Kerk zou krijgen.

Met de jonge priesters van het serafijns college verspreidde deze Mariale Kruistocht zich op een wonderbare wijze over Europa en Amerika.

Alhoewel Pater Kolbe na zijn doctorale studies en zijn priesterwijding twee jaar in een T.B.C.-sanatorium verbleef, begon hij toch in Polen een groots apostolaat.

Dit apostolaat leidde tot de stichting van de eerste “Stad van de Onbevleete”, Niepokalanow, bij Warschau.

Deze Mariastad telde meer dan 600 kloosterlingen en de grootste drukkerij van Polen.

Ofschoon zelf zwak van gezondheid en levend met één long, trok Pater Kolbe naar Japan, als missionaris, om er bij Nagasaki een tweede “Stad van de Onbevleete” op te richten in 1930: Mugenzai-no-Sono. In 1936 werd hij tot overste benoemd van zijn eerste stichting Niepokalanow. In september 1939 werd hij door de Duitsers gevangen genomen met 60 medebroeders.

Op het feest van de Onbevleete Ontvangenis wordt hij weer vrij gelaten om naar zijn zwaar getroffen kloosterstad terug te keren. Begin 1941 werd hij echter weer weggevoerd, eerst naar Warschau, tenslotte naar Auschwitz.

Daar bleef hij, ofschoon zeer gemarteld, toch nog de blijde, offerende priester. Op 29 juli nam hij

vrijwillig de plaats in van een huisvader om in de hongerbunker van het kamp te sterven.

Op 14 augustus vond men hem nog levend en werd hem een dodelijke injectie blauwzuur toegediend. Daarna werd hij naar het crematorium gevoerd.

Op 17 oktober 1971 werd pater Maximiliaan Maria Kolbe door Paus Paulus VI zalig verklaard.

De “Ridderschap” werd canoniek opgericht

In de geest van de M.I.

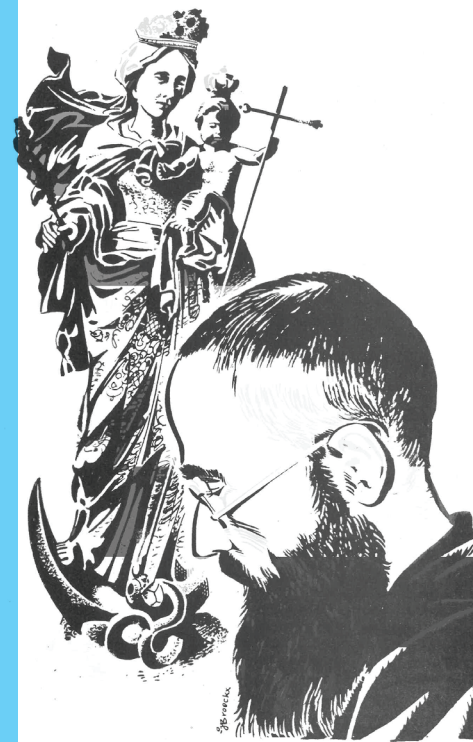
ZATERDAG 19 maart

Inkeerdag voor iedereen
Hemelstraat, Antwerpen

- 9u30** Voordracht en meditatie
- 10u45** Biechtgelegenheid
- 11u30** Gezongen H. Mis met preek
- 13u00** Picknick (of soep met brood)
- 14u00** Voordracht en meditatie
- 15u30** Lof, Rozenhoedje en toewijdingen (priorij aan St.-Jozef en M.I.-hernieuwing of toetreding)
- 16u30** Napraten met koffie
- 17u15** Einde

Deelname: 10€

Inschrijven gewenst tot en met maandag 14 maart, bij E. H. Verlinden hemelstraat.info@fsspx.be

in het klooster van de paters Minderbroeders
Conventuelen te Leuven op 21 november 1933.

Het levensreglement van Pater Maximiliaan M. Kolbe

“Levensregel, iedere maand te lezen.”

1. Ik moet een heilige worden, een grote heilige.
2. Voor de eer van God moet ik met de hulp van de Onbevleete mezelf redden en alle mensen, die er nu zijn en er ooit zullen leven.
3. Niet alleen de doodzonde vermijden, maar ook elke vrijwillige dagelijkse zonde.
4. Niet toelaten dat het kwaad zonder herstel en zonder verzoening zou blijven.
5. Niet toelaten dat het goede zonder vrucht of zonder vermeerdering zou blijven.
6. Je levensregel zij de gehoorzaamheid. Gods wil door de Onbevleete. Ik, het eigen Ik, zij slechts een werktuig.
7. Denk aan datgene wat je doet, geen zorg maken over de rest, of dit nu goed is of slecht.
8. Bewaar steeds de orde, de regelmaat en deze zal jou bewaren.
9. Je handeling zij steeds vredevol en welwillend. Bereid je werk voor, voer het uit en ga door tot de uiterste besluiten.
10. Herinner je altijd, dat je een alles uitsluitend, onherroepelijk en volkomen, voorwerp zijt in de handen van de Onbevleete.

Wat je hebt, wat je bent, gedachten, woorden en handelingen, alles behoort Haar toe. Niet jij, maar Zij alleen kan over dit alles beschikken.

Al je inzichten en je verlangens zijn de Hare. Zij alleen mag beschikken, doen en verbeteren, opdat jij niet verkeerd zou doen. Gij zijt slechts een werktuig in Haar handen. Dan zult gij ook alleen doen wat zij wil.

Neem alles aan uit Haar handen. Neem tot Haar uw toevlucht, zoals een kind tot zijn moeder. Vertrouw geheel op Haar.

Draag zorg voor Haar glorie. Denk aan Haar en Haar belangen. Beveel Haar al je bekommernissen toe. Weet, dat niets je eigen verdienste is. Alles verkrijgt je van Haar. De vruchten van je werken zullen afhangen van de vereniging met Haar. Deze vereniging moet dezelfde zijn als de verhouding, waarin Zij het werktuig is van de Goddelijke Barmhartigheid. Mijn leven met elk ogenblik. Mijn sterven, waar en hoe Gij het wilt. Mijn eeuwigheid. Alles, Moedermaagd, is van U. Doe met mij, zoals Gij het wilt.

Alles is mogelijk voor mij in Hem, die mij door

Bijeenkomst van de MI te Bierbeek.

Zijn Onbevleete Moeder sterkt en opbeurt.

Alles zal ik doen eerst en vooral voor eigen heiliging en verder voor de zaligmaking van anderen.

Later voegde Pater Kolbe eraan toe :

11. Onverschilligheid ten opzichte van om het even welke plaats, werk of gezondheidstoestand.
12. De grotere Glorie van God: de redding en de heiliging van mijzelf en van de anderen hangen van de wil van God af.
13. Jezus verlangt de verlossing van de zielen uit het vagevuur: “Jezus en Maria!” Jezus, Maria en Jozef!
14. Satan: rijkdom, genoegens, hoog in achting staan, onrust, wanhoop, hel.
15. Jezus: armoede, lijden, nederigheid, vrede, vertrouwen, paradijs. (februari september 1920)

Doel van het werk van Pater Maximiliaan M. Kolbe

Het doel van het Werk van Pater Kolbe, de Ridderschap van de Onbevleete Ontvangenis, is: de bekering bekomen van alle zondaars en op de eerste plaats van onszelf. Het werk beoogt de heiliging van alle gelovigen onder de bescherming en op de voorspraak van de Heilige Onbevleete Maagd Maria. Dat het Rijk van Christus mag komen, rechtvaardigheid, geluk en vreugde.

Volgende MI-bijeenkomst in Antwerpen:
16 maart

De H. Gertrudis van Nijvel

(†17 maart, rond 665)

Br. René Maria

Gertrudis is lang één van de meeste populaire heiligen in de middeleeuwen. Veel kerken in de Nederlanden zijn aan haar gewijd. Het leven van Gertrudis of Geertrui werd door een anonieme monnik uit Nijvel geschreven. Hij was bij haar dood tegenwoordig en raadpleegde betrouwbare getuigen omtrent haar jeugdijaren.

De H. Gertrudis is geboren rond 632 in het paleis van de edele Pepijn van Landen en zijn vrouw Itta (ook Ida of Idelberga). Aan de voeten van haar wijze moeder Itta groeit zij op. Al in haar kinderjaren toont zij tekenen van de liefde tot God. Zij luistert met grote eerbied naar haar vermaningen en verafschuwt lichtzinnigheid en ongebondenheid. Zij groeit, bemind door God en de mensen, zowel in wijsheid als in deugd.

Wanneer Koning Dagobert de steden van zijn rijk bezoekt, nodigt Pepijn hem uit voor de maaltijd. Een verpeste jongeman, de zoon van de Hertog van Austrasië, is erbij. Hij vraagt de koning en Pepijn, volgens de gewoonte, te mogen trouwen met Gertrudis. Vanwege aardse ambities en stilzwijgende vriendschap bevalt dit voorstel de koning en de vader. Zij laten het tienjarig kind met haar moeder roepen. Onwetend over het besprokene komt zij binnen en terwijl de koning aan de maaltijd zit vraagt hij haar of zij die met goud en zijde beklede jongeman later als echtgenoot wil. Zij echter antwoordt verontwaardigd en bezweert dat zij noch hem, noch een andere aardse man wil, maar enkel Christus. De koning en de hoge edelen zijn zeer verwonderd over wat deze jonge maagd antwoordt. De jonge ridder gaat verward en toornig weg. Vanaf die dag weten haar ouders duidelijk welke Koning zij bemint. Op veertienjarige leeftijd gaat haar vader naar het eeuwig Licht en wordt haar moeder weduwe. Wanneer haar moeder nadenkt over wat zij en haar dochters nu moeten

doen, komt de H. Amandus gezonden door God het woord Gods preken. De H. Bisschop vraagt haar om met haar dochters een klooster te stichten en zo een kloosterfamilie voor Christus te vormen. Moeder en dochter zien de noodzaak in om voor het heil van de zielen mee te werken en nemen de Benedictijnse kloosterregel aan. Zij wijden zich met al hun goederen aan God. Maar de vijand van het menselijk geslacht en de oproermaker, die vanaf het begin vol nijd is, probeert hen op allerlei wijzen te bekoren en van hun voornemen af te brengen. Het zou te lang duren al de versmadingen en kwellingen, die moeder en dochter verduren, hier te beschrijven. Om zijn macht te breken en de aanhouders de moed te ontnemen knipt de moeder haar dochter de haren af. Gertrudis dankt God en is verheugd in dit korte leven voor Christus een kroon (tonsuur) te mogen dragen, opdat zij zo door de zuiverheid en de kuisheid waardig mag zijn een eeuwige kroon te ontvangen. Vervolgens verkrijgt zij voor haar tegenstrevers van God de vrede van het hart terug. Itta stelt, als Moeder-overste, Gertrudis en haar gezellinnen voor aan de priester om de kloostersluier te ontvangen. Gertrudis is standvastig in het goede en heeft een gezond oordeel. Zij vast, bidt, geeft aalmoezen, verzorgt zieken, pelgrims en ouderen. De jeugd leert zij discipline en maakt voor hen kerkelijke studies mogelijk. Leerlingen van haar verspreiden zich over de landen, komen tot in Rome, waar zij ook boeken halen. Op veel plaatsen verrijzen door haar toedoen kloosters.

Nu het klooster goed draait en Itta een gezegende leeftijd van ongeveer zestig jaar bereikt heeft, sterft zij twaalf jaar na haar man, Pepijn, een zalige dood. Zij wordt begraven bij het klooster van Nijvel. De last van de leiding van de kloostergemeenschappen komt nu op Gertrudis' schouders. Zij wenst van

al die aardse zorgen bevrijd te zijn en meer tijd voor contemplatie te hebben. Terwijl zij bidt zien de andere zusters soms een licht rond haar hoofd. Ook worden mensen op wonderbare wijze geholpen enkel door de aanroeping van haar naam. Eens zijn er enkelen op een schip op zee bij Ierland. Er komt een groot gedrocht naar hen toe en er ontstaan hevige golven. De heidense bemanning vreest het ergste en aanroept hun goden, de christenen eronder aanroepen God, maar er is ook iemand die Gertrudis aanroept. “Gertrudis, help ons, zoals gij belooft hebt.” Na haar drie keer aanroepen te hebben, verdwijnt het beest in de diepte van de zee.

Na nog enkele jaren is zij lichamelijk doodop. Zij weet door een openbaring, dat zij spoedig zal sterven. Zij draagt de leiding over op Wulfetrudis, die samen met haar door dezelfde regel gevormd, Gods kudde gehoed en de armen verzorgd heeft. Vanaf haar bed bidt en spreekt zij nog veel met een vreugdevol gelaat. Wanneer de dag van haar sterven nadert, roept zij een broeder en zegt hem naar Ultanus in het klooster Fosses (ook door haar toedoen gesticht) te gaan en hem te zeggen: “De maagd van Christus, Gertrudis, zend mij om u te vragen op welke dag de overgang naar dit Licht plaatsvindt, waarvan men zegt het te vrezen en tegelijkertijd zich erin te verheugen.” Ultanus antwoordt: “Morgen, bij het Misoffer zal Gods dienaars en Christus’ Maagd Gertrudis uit dit leven scheiden. Zeg haar niet te vrezen, want de H. Bisschop Patricius zal haar met Engelen Gods en een uitgelezen Schaar tegemoet komen.” De broeder haast zich terug. Gertrudis ontvangt de boodschap en brengt met de zusters vol vreugde daarover de hele nacht in psalmen en gebed door. De volgende dag, een zondag, rond zes uur ’s morgens ontvangt zij het Allerheiligst Lichaam en Bloed des Heren. Terwijl de priester daarna de H. Mis opdraagt, geeft zij haar reine ziel aan haar Schepper terug.

Haar levensbeschrijver verhaalt verder: “terwijl ik daar was (...) riep me deze dienaar Gods Broeder Richinus en zei: ‘ruikt u niets?’ Ik echter antwoordde: ‘Nee, ik zie enkel de zusters in grote droefheid.’ Maar terwijl ik dat zei, kwam er een zaligste geur, als van geplette kruidenmengsels, en vervulde de gehele ruimte waar het heilig lichaam lag. En vervolgens zijn wij naar buiten gegaan met nog steeds die wonderbare geur. Na alle eerbewijzen aan haar lichaam gedaan, werd zij in de kist, die zij zelf klaargemaakt had, geplaatst. Met goddelijke lofzangen van de priesters en de maagden Gods werd het lichaam van de H. Maagd van Christus, Gertrudis, eervol aan de graftombe toevertrouwd. Daar bewijst zij nog dagelijks haar

weldaden.”

Enkele van deze weldaden bij haar graf zullen we kort aanstippen. In Trier was er een abdis met de naam Modesta. Op het moment van de dood van Gertrudis verscheen deze haar en betuigde dat zij op dit moment juist gestorven was. Bisschop Chlodulfus van Trier gaat haar de dag daarop in detail ondervragen en laat een onderzoek instellen. Het blijkt werkelijk zo op die tijd gebeurd te zijn. Een andere keer is er brand uitgebroken in het klooster in Nijvel. De brand is te groot en niemand kan hem nog blussen. Gertrudis verschijnt bij de brand en dooft deze. Weer korte tijd nadien is er een meisje uit die streek, dat al jarenlang blind en zwaar ziek is. Geen enkele dokter kan haar genezen. Dan nemen haar ouders haar mee naar het klooster in Nijvel. Daar verschijnt haar ’s nachts Gertrudis en zegt: “Meisje, twijfel niet, maar geloof in Onze Heer Jezus Christus, ga naar het bed, dat in de kerk van de Apostel Paulus staat, waar Gertrudis in heeft gelegen: daar zult gij de gezondheid van elke kwaal vinden waaraan gij lijdt.” Wanneer zij er gebracht en erop gelegd wordt geneest zij plots. Zij dankt God en gaat vol vreugde naar haar ouders. En zo zijn er vele andere wonderen gebeurd.

Niet enkel in de Nederlanden wordt zij vereerd, over de gehele wereld verspreid zich haar cultus, los van de andere grote H. Gertrudis van Helfta (+1301). Zij wordt vaak aangeroepen bij een plaag van ratten of muizen.

Bij gevaarlijke reizen wordt zij aanroepen als beschermster en dronk men ter harer ere “Minne” of “Sint Geertruuds Minne”.

Haar relikwieën zijn nog steeds in Nijvel, waar zij de patrones van de stad is. Helaas is haar prachtige grote reliekschrijn bij de inval van de Duitsers in de 2e Wereldoorlog door de bommen gesneuveld. De relieken waren echter niet verloren en de schrijn is vervangen.

BRONNEN:

- ‘Acta Sanctorum Ordinis S. Benedicti in saeculorum classes distributa’ Saeculum II (A.D.600-700), Lucas d’Achery en J. Mabillon, Gedrukt door Carolus Savreux, Parijs 1669.
- ‘Generale legende der Heylighen’ door P. Petrus Ribadineira ende P. Heribertus Rosweyde S.J., 5e druck met veel levens der HH. Druk: Hieronym en Ian Bapt. Verdussen, Antwerpen 1665.

Vasten en onthouding – de wet

Door de eeuwen zijn de kerkelijke wetten van vasten en onthouding veranderd. Maar sinds Vaticanum II en het Kerkelijk Recht van 1983 zijn ze praktisch verdwenen.

Ziehier de evolutie:

VASTEN EN ONTHOUDING	
<p>Onthouding verwijst naar het zich onthouden van vlees. Vasten heeft betrekking op de hoeveelheid voedsel die men tot zich neemt, dus ook op het afzien van eten tussen de maaltijden</p>	
<p>WET NA VATICANUM II EN HUIDIG KERKELIJK RECHT (1983) CAN. 1249 - 1253</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Onthouding (<i>of een andere penitentie</i>) is verplicht op alle vrijdagen, behalve op plechtigheden (d.w.z. verplichte feestdagen). • Vasten en onthouding zijn verplicht op Aswoensdag en Goede Vrijdag. Op 11 januari 1967 vaardigden de Belgische bisschoppen een decreet uit, dat nog steeds van kracht is. Volgens dit decreet is het vasten verplicht op Aswoensdag en Goede Vrijdag. Onthouding van vlees is niet verplicht. "De vrijdag blijft echter een verplichte boetedag, dat wil zeggen dat alle gelovigen, vanaf 14 jaar, zichzelf een boetedoening opleggen, naar eigen keuze".
<p>WET VÓÓR VATICANUM II gevolgd (en aangeraden) door de FSSPX</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Onthouding op alle vrijdagen van het jaar (vanaf 7 jaar oud). • Vasten en onthouding dienen te worden nageleefd op Aswoensdag, Goede Vrijdag, alle vrijdagen van de Vasten, de Vigilies van de Onbevleete Ontvangenis, Allerheiligen, Kerstmis, Pinksteren en de Quatertemperdagen.
<p>Voor info: WET VAN HET KERKELIJK RECHT VAN 1917</p>	<ul style="list-style-type: none"> • De onthoudingswet alleen verplicht op alle vrijdagen (can 1252 §1) • Vasten- en onthoudingsdagen zijn: Aswoensdag, de vrijdagen en zaterdagen van de veertigdaagse vasten, de quatertemperdagen, de vigiliedagen van Pinksteren, Maria-Hemelvaart, Allerheiligen en Kerstmis (can. 1212, §2). • De vastenwet alleen (zonder onthoudingswet) moet worden op alle overige werkdagen van de veertigdaagse vasten (can. 1252 §3). Er waren wel veel dispensaties mogelijk voor bepaalde beroepen en omstandigheden.

Vraag: is de overtreding van de wet van vasten en onthouding een zonde?

Vóór Vaticanum II was het een zware zonde. Sinds Vaticanum II, vanwege de vaagheid van de wet, is het een dagelijkse zonde.

De leden (priesters, broeders, zusters, derdeordelingen) van de Priesterbroederschap Sint-Pius X volgen de wet van vóór Vaticanum II en nodigen de gelovigen uit om hetzelfde te doen om de geest van boetvaardigheid te houden. De geest van de vastentijd is ... vasten.

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.00, 11.30 u.

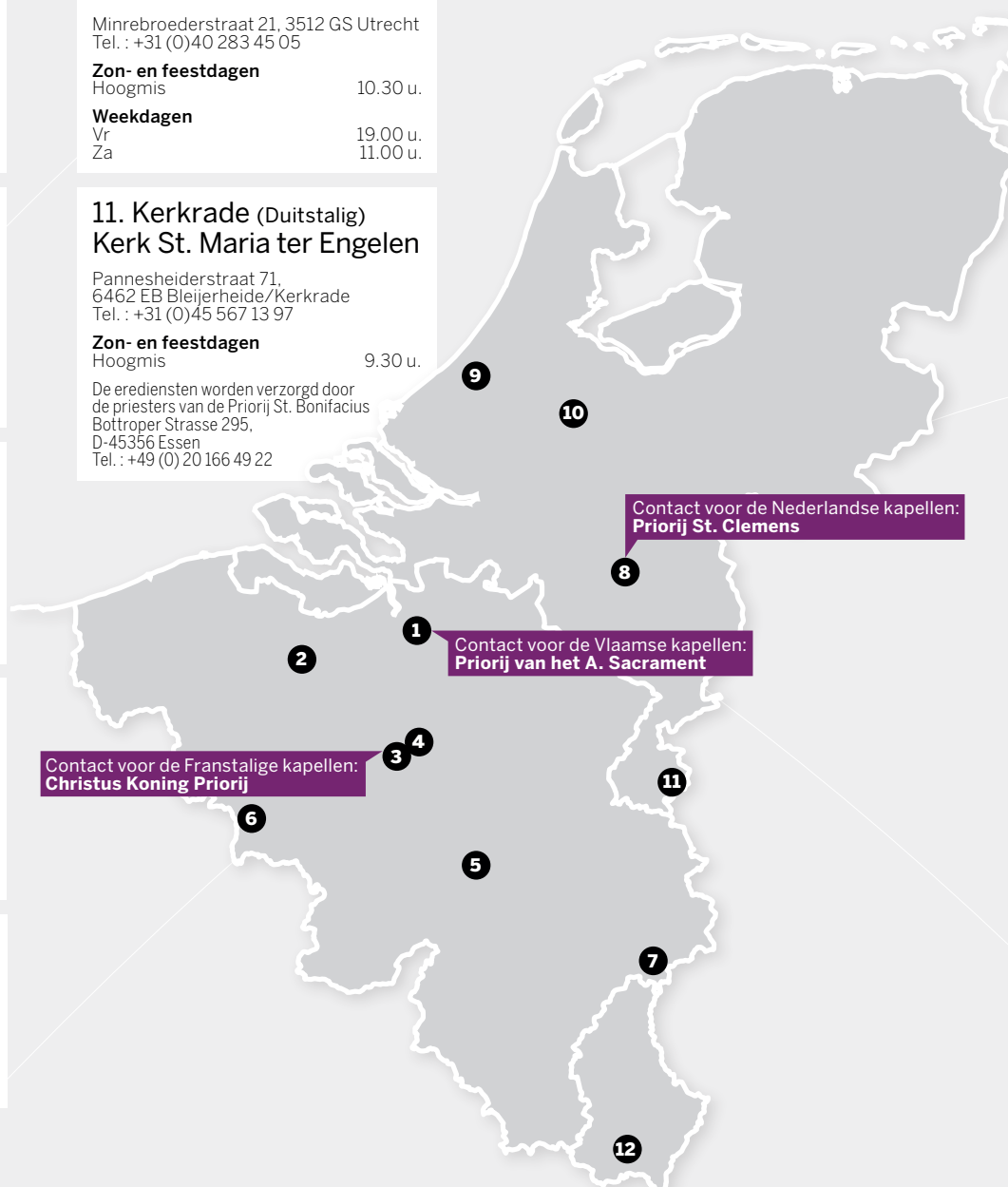
Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.